

קבץ

תּוֹרַת הַנַּחַל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאִים, מְעוּרָרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר
חֻקֵּי הַנִּבְרָא, לְהַחְיִיתָ נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוּן הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בְּעִבְדֶּיךָ הַבּוֹרָא
בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי

מֶרֶן מוֹתָרָא "שׁ שְׁלִיט"א

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית פְּרֻשֶׁת דְּבָרִים ה'תשע"ג

מִעֲנִין קְשׁוּר גְּשָׁמִיּוֹת לְרוֹחַ הַיָּמִים אֲשֶׁר זֶה הַתְּנַלְנָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְזֶה יְסוֹד

כָּל עֲבֹדַת הַשָּׁמַיִם וְדַרְכֵי הַצְּדִיקִים הַמְּנַלִּים אִיךָ שֶׁאֵין לְמַצוֹא אֶת

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל דְּבַר וַיַּעֲזָר מְאֹד הַלֵּב אֵלָיו יִתְפַּרֵּךְ

יֵצֵא לְאוֹר עֶרֶב שַׁבַּת פְּרֻשֶׁת דְּבָרִים תשע"ד

עַל יְדֵי תַלְמוּדֵי מְתִיבְתָא 'הַיְבַל הַקְּדוֹשׁ' חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עִיר הַקְּדוֹשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכַב"א

הַפְתַּת לְהַשִּׁיג אֶת הַקּוֹנְטָרַס הַקְדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סִפְרֵי אֲדָמוֹ"ר מוֹהַר"ן מִבְּרֶסְלֵב זִי"ע
וְסִפְרֵי תַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקְדֵּשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרָשַׁת דְּבָרִים ה'תשע"ג

מֵאֲמֵר

אִיכָה אֶשָּׂא לְבַדִּי

בְּלֵיל שַׁבַּת קָדֵשׁ, בְּסְעוּדָה רֵאשׁוֹנָה, דִּבְרַ מוֹתְרָא "ש נ"י רַבְנֵי נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי דְבַרְי רַבְנֵי ז"ל, בְּלִקוּשֵׁי מוֹתְרָן חֲלָק א' סִימָן ס"א, תְּמַדְבֵּר מְאֻמְנַת חֲכָמִים, עִנּוּ שָׁם.

עַל יְדֵי אֻמְנַת חֲכָמִים, וְכוּלִין לְהוֹצִיא מִשְׁפָּטְנֵי לְאוּר
פְּתַח וְאֲמֵר מוֹתְרָא "ש נ"י, רַבְנֵי ז"ל אֲמֵר, (מוֹתְרָא "ש נ"י תּוֹר בְּקַצּוֹר עַל פְּמֹה
נִקְדוּת שַׁבְתוֹרָה זֹה שֶׁל רַבְנֵי ז"ל): 'עַל יְדֵי אֻמְנַת חֲכָמִים, וְכוּלִין לְהוֹצִיא
מִשְׁפָּטְנֵי לְאוּר. כִּי מִשְׁפָּט הוּא עֲמוּדָא דְאֻמְצְעִיתָא, חִינּוּ בְּחִינַת דְּרָךְ
הַמְּצַע, שְׂאִינּוּ נֹטָח לְיָמִין וְלְשְׂמָאל. וְזֶה זֹכִיךְ עַל יְדֵי אֻמְנַת
חֲכָמִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים יו, יא): "לֹא תִסּוּר מִן הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ
יָמִין וּשְׂמָאל". וְעַל כֵּן, עַל יְדֵי זֶה יוֹצֵא הַמִּשְׁפָּט בְּרוּר פְּנ"ל, בְּבְחִינַת:
"מִשְׁפָּטֵי אֲמֵת". חִינּוּ, כִּי כָּל הַלְמוּדִים שֶׁחָאָדָם לֹאֲמַר, צָרִיךְ שִׁינְקֵבֵל
וְיוֹצִיא מִחֵם מִשְׁפָּטֵי אֲמֵת, שְׂלֵא יְהִיָּה בְּבְחִינַת מִשְׁפָּט מְעַקֵּל. דְּחִינּוּ,
שִׁינְקֵבֵל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּדִים שֶׁלֹּאֲמַר, מִשְׁפָּטֵי חֲנֻחָגוֹת. שִׁידַע אִיךָ

להתנהג, הן לעצמו, הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו, כל אחד ואחד בפי בחינתו, בפי הממשלה והרפנות שיש לו, הן לרב או למעט. וכל זה זוכין על ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת: "לא תסור" וכו'. ואז יוכל להוציא משפטי הנהגות ישראל, בבחינת משפטי אמת, שאינו נוטה לימין ושמאל.

הענין הקשה שמויע למי שפוגם באמונת חכמים אבל בפגומם באמונת חכמים, אזי נדון ביגיעת פשר, הינו במותרות. כמו שאמרו רז"ל (ערוכין כא ע"ב): 'הלועג על דברי חכמים נדון בצואה רותחת', כמו שכתוב (קהלת יב, יב): 'ולחג הרפה יגעת בפשר'. והוא מדה פגגד מדה, פי הוא אינו מאמין בדבריהם, ומלעיג עליהם, ודבריהם הם אף למותר אצלו, על-בן נדון במותרות.

הכל לפי המח של האדם וכל המשפטים הן מן המח, בבחינת (מלכים א-ג, כח): 'וייראו מפני המלך פי ראו פי חכמת אלקים בקרבו לעשות משפט'. והמח, הוא לפי המזון. ובשחוק נקי, אזי המח ברור. ואזי יוכל להוציא משפטי אמת, הנהגות ישראל. אבל בשגדון במותרות, על ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל. אזי עולים עשנים סרוחים אל המח, ומערבבים ומבלבלין דעתו. ואזי אינו יכול להוציא משפטי אמת, ואזי יוצא משפט מעקל. בבחינת (חבקים א, ד): 'פי רשע מכתיר את הצדיק על בן

יצא משפט מעקל, הינו, על ידי שהעשנים סרוחים מסבבין ומקיפין המנה, ומבלבלין אותו, על ידי זה יוצא משפט מעקל, בבחינת (תהלים קמו, כ): "משפטים כל ידעום", הינו בלבויל המוחין.

יש למוד לא טוב שהוא פא ממותרות

ודאגה, על-ידי שלמודו היה מבחינת אלו המותרות, בבחינת הנאמר בדואג (שמואל-א כא, ח): "ושם איש מעבדו שאיל נעצר לפני ה' ושמו דואג" וכו' ופרש רש"י: 'עצר עצמו וכו' לעסק בתורה'. פי למודו היה מבחינת עצירות, בבחינת מותרות. על ידי זה, לא היה מוציא מלמודו משפטי אמת, רק משפט מעקל. ועל-פן היה דן שאין דוד ראוי לבוא בקהל (יבמות עו ע"ב), וזה היה, על-ידי שלמודו היה ממותרות בני"ל.

אינם יכולים להנהיג את אחרים

ויש מנהיגים שנקראים בשם רבי, שלמודם מאלו המותרות. ולא די שאינם יכולים אפילו להנהיג את עצמן בני"ל, ומבל שבן שאינם יכולים להנהיג את אחרים, והם נוטלים גדלה לעצמן, להנהיג העולם. צריך לראות שלא להסמיה אותם, שלא לתן להם תקף ועז, שלא יהיו מכנים בשם רבי. פי הם עצמן אינם חיבים כל-כף, פי יש להם יצר הרע גדול להנהיג העולם. אף צריך לשמר מאד, שלא לתן להם תקף ועז, פי אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים

בשם רבי, הם עתידין לתן דין והשביון? עין שם בדברי רבנו ז"ל.

סודו העמוק של הפסוק: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" והסביר מוהר"א ש"נ, כי הנה על ידי אמונת חכמים, אדם זוכה לקבל דרך נכון ואמתית בחיים, שהוא "דרך הממצע", הינו לדעת ללכת בדרך הישר, ולא לנטות מפנה לא לימין ולא לשמאל, וכמו שנאמר במצות אמונת חכמים (דברים יז, יא): "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", ואמרו על זה חכמינו הקדושים (ספרי פרשת שופטים, פסקא יא): 'אפלו מראים בעיניך על שמאל שהוא ימין ועל ימין שהוא שמאל – שמע להם. וראוי להבין ענין זה, למה נקרא הלמוד של צדיק וחסד אמתו, "דרך הממצע", שפרושה, ללכת בדרך הישר, בלי לנטות מפנה ימין ושמאל, וגם, מהו סוד ענין 'אפלו מראים בעיניך על שמאל שהוא ימין ועל ימין שהוא שמאל – שמע להם'?

רב בני אדם לא מבינים איך אפשר לחבר גשמיות ורוחניות אבל הסבר הענין הוא, על פי המבאר בכמה מקומות בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' יב, וסימן קנט), וכן בזהר הקדוש (מפות רנט ע"א), שימין הוא רוחניות, ושמאל הוא גשמיות. והנה רב בני אדם אינם יודעים שום דרך נכון בחיים, איך לחבר את שני הדברים האלו ביחד, ונדמה להם, שבאשר האדם דבוק ברוחניות – אינו יכול להיות קשור ועסוק גם בגשמיות, וכאשר האדם דבוק בגשמיות – אינו יכול להיות קשור ועסוק גם ברוחניות.

השם יתברך רוצה שנעבדנו בגשמיות וברוחניות גם יחד

אבל הצדיק האמת יודע דרך נכון ואמתית בחיים, איך יכולים לחבר שני דברים אלו ביחד, ואין שום סתירה ביניהם כלל, כי כך היתה בריאת העולם, רוחניות וגשמיות ביחד, וכמו שכתוב (בראשית א, א): "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", שמים זו רוחניות, וארץ זו גשמיות, ותקדוש-ברוך-הוא ברא את שתיהן ביחד, ורצונו יתברך שנעבד אותו עם שתיהן.

הצדיק מגלה את הענין הזה שאפשר למצוא רוחניות בתוך הגשמיות

ועל כן, הצדיק לפעמים אומר לאדם על ימין שהוא שמאל, כי נדמה לאדם שהוא דבוק ברוחניות, וכבר הגיע למדרגה גדולה וחשובה, והצדיק מלמד אותו שעדין נמצא בשמאל ובגשמיות, ולא השיג עדין כלום. ולפעמים הוא להפך, שאומר לו על שמאל שהוא ימין, כי יש אחד שנדמה לו שהוא רחוק לגמרי מפל ענינים רוחניים, שהרי בעל פרחו הוא עסוק בגשמיות, וצריך להתנגע מאד על פרנסתו, ואילו אומר הצדיק, שהשמאל שלו הוא ימין, כי בתוך כל עבודותיו הגשמיות, יש הרבה רוחניות, שהרי יכול ללמד תורה, ולעבד את השם יתברך גם מתוך כל עסקיו הגשמיים, ויכול למצא אלקותו יתברך בכל אשר עושה.

רק על ידי אמונת חכמים יכול להבין את תכלית הבריאה ולהאמין בו יתברך

וזהו הלמוד של צדיק אמתית, ו"דרך הממצע", שמגלה לפני הבריות,

שיכולים לקשר רוחניות ונשמיות ביחד, ואין שום סתירה ביניהם כלל, ועל ידי שיש לאדם אמונת חכמים, ומקבל כל דבריו "על ימיו ועל שמואל", זוכה למצוא דרך ישר בחיים, ולהגיע אל אמונת ברוך בהשם יתברך, כי דיקא על ידי אמונת חכמים, אדם זוכה להגיע אל אמונת ברוך ומזככת בקדוש-ברוך-הוא, ולהבין איך לעבד את הקדוש-ברוך-הוא בכל אשר עובר עליו בחיים, מה-שאין-בן בלי אמונת חכמים, אי אפשר להגיע אל אמונת ברוך בהשם יתברך, כי אין אדם יודע איזה דרך נכון ללכת בחיים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מכילתא בשלה פרשה ז), על הפסוק (שמות יד, לא): "ויאמינו בה' ובמשה עבדו. אם במשה האמינו קל וחומר בה', בא זה ללמדך, שכל מי שמאמין ברועה נאמן באלו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם; עין שם. כי דיקא על ידי אמונת חכמים, בא לידי אמונת בהשם יתברך, ומבין את תכלית העשרה מאמרות, שאמר הקדוש-ברוך-הוא "והיה העולם", תינו בריאת שמים וארץ, רוחניות ונשמיות ביחד, מה-שאין-בן בלי אמונת חכמים, אי אפשר לבוא לידיעה זאת, כי אי אפשר להבין דרכי ה', איך לחבר רוחניות ונשמיות, ואם בן, על איזו תכלית ברא הקדוש הוא עולם הרוחני והנשמי ביחד? אבל על ידי אמונת חכמים, יבוא להשיג את התכלית הזאת באמת.

אם נשליך את השכל איך נדע מאיזה מנהיג שקר להזהר?

והנה לפי זה, מובנים היטב דברי רבנו ז"ל בתורה זאת, שיש

מפרסמים ומנהיגים של שקר, שנקראים בשם רבי, ושצריכים להזהר מאד מלהסמיך אותם, ולקרא להם רבי, כי הם לא אשמים כל כך, שהרי יש להם תאוה גדולה להנהיג העולם, אבל אלו שמסמיכים אותם, וקוראים להם רבי, עתידים לתן את הדין וכו', עיין שם. והנה לכאורה יש כאן קשיא גדולה, שהרי לפני זה אומר רבנו ז"ל, שצריכים אמונת חכמים, ולזרק את השכל לגמרי, ואפלו שאומר לה על ימין שמאל, ועל שמאל ימין, צריכים לציית לו, ואם בן נפלה פיתה בבירא! אם צריכים לזרק השכל, ולא לשאול שאלות, איך נוכל להזהר מפנהיגי שקר, ומאיפה נדע ממי צריכים להזהר, ושלא לסמוך אותו לרבי?!

הצדיק האמתי מנלה עצות למצוא רוחניות בבריאה מה- שאין-בו השקרן אבל התרוץ הוא בדבר זה בעצמו, אם הצדיק והמנהיג מנלה עצות נפלאות איך למצוא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך כל הגשמיים, ומלמד דרכים נפלאים לקשר רוחניות וגשמיים ביחד, ומעורר נשמות ישראל להתחתן בגיל צעיר, ולמצא אלקות בביתו עם אשתו ועם ילדיו, וכן מנלה עצות נפלאות למצוא הקדוש-ברוך-הוא בתוך כל עסקי הפרנסה, ולקבע עתים לתורה בכל יום, זה סימן שהוא מנהיג וצדיק אמתי, אבל אם מראה עצמו כצדיק ומנהיג גדול, כאלו הוא מפרש ומבדל מן הגשמיים לגמרי, ומלמד עצות עקומות כאלו לאנשיו, שצריכים להיות מבדל ומפרש מכל הגשמיים לגמרי, והאשה ועסקי הפרנסה הם רק שלוחים של הסמוך מ"ם לנתק האדם

מתקדוש-ברוך-הוא, רחמנא ליצֵלן, זה סימן מבחק שהוא מנהיג ומפרסם של שקר שצריכים להתרחק ממנו לגמרי, ולא להסמיך אותו לרבי. כי כל המודיו ממותרות ומטנוף שישי במוחו, רחמנא ליצֵלן, והוא גורם, שהמתקרבים אליו, גם בן יסבלו ממותרות אלו, וצריכים להתזהר ממנו מאד, ולא לתן לו שום תקף ועז.

הדרך הנלה להכיר מיהו חכם וצדיק אמתי

נמצא, שישי דרך בדוקה ובמוחה, שעל ידה אפשר להכיר מי הוא צדיק וחכם אמתי, שאותו צריכים לצית על ימין ועל שמאל, הינו צדיק בזה שמגלה הפוד והפנימיות של ימין ושמאל, ומסביר היטב שהקדוש-ברוך-הוא נמצא, הן על ימין והן על שמאל, ולא כל מה שאדם חושב שהוא ימין, הוא באמת ימין, ולא כל מה שחושב שהוא שמאל, הוא באמת שמאל, כי אלקותו יתברך נמצא בכל מקום ובכל דבר, והן ברוחניות והן בגשמיות יכולים למצוא אלקותו יתברך, רק צריכים עצות נכונות, להוציא משפטי הנהגות ישרות מפל דבר, ולהבין איך לעבד השם יתברך עמהם, שזה מקבלים מן הצדיק.

הצדיק מנלה לאלו שנדמה להם שהם בבחינת ימין שלא השיגו בלום

כי לפעמים נדמה לאדם שעוסק בראוי בתורה ובתפלה, וחושב שכלו ימין, ולא חסר לו שום דבר כלל, והצדיק מלמד אותו שעדין לא התחיל ללמוד התורה כלל, כי עדין לא זכה לטייל בכל חלקי התורה, ואיך

יחשב שהוא בעל תורה, בפעדין לא היה בכל מקומות התורה? וכן לפעמים נדמה לאדם שמתפלל בראוי ובכונה, והצדיק מלמד אותו שעדין לא התחיל להבין מה נקראת תפלה באמת, שהרי עדין לא התחיל לדבר עמו ותברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ולפרש כל שיתתו לפני השם ותברך, שזו נקראת תפלה מעמק הלב, ואיך יחשב שהוא כבר בעל תפלה באמת?

הצדיק מנלה אליו שנדמה להם שהם 'שמאל' איך להתקרב להשם ותברך וכן להפך, יש אחד שמקרה לעסק רב היום בעסקי פרנסה, ונדמה לו שהוא פלו שמאל, והצדיק מלמד אותו שיש הרבה ימין אצלו, כי יכול לקבע עתים לתורה, ולגנב ולגזול מתוך כל עסקיו בתורה, וכמו כן הוא יכול לדבר עם אלו הקונים אצלו ועם כל חבריו דבורי אמונה ויראת שמים, והוא יכול למצוא את אלקותו ותברך בביתו עם אשתו וילדיו, נמצא שאינו בשמאל כלל, וכל אלו הם למודי הצדיק האמת, שצריכים להאמין בו ולהתקרב אליו, כדי לקבל ממונו למודי החיים על ימין ועל שמאל, ועל ידו בודאי יבוא אדם לתקוה טובה בזה ובכא לנצח.

יש צדיקים שדבקים בו ותברך, ואינם מסיחים דעתם ממונו ותברך ולכן אשרי מי שאינו ממעך את עצמו כלל, רק מכנים בעצמו אמונת חכמים באמת, ומבין מרחוק שיש צדיקים אמתיים שדבקים בו ותברך, ושאינם מסיחים דעתם ממונו ותברך כלל, ואצלם יכולים לקבל דרך

אמתי בחיים, לקשר כל ימיו אל עבודת השם יתברך, כי על ידי האמונה בהם, ועל ידי ההתקרבות אליהם, יזכה גם בן לבוא אל הדבקות האמתית בו יתברך, ויזכה להיות חיים טובים ונעימים בזה ובבוא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

שלשה נתנבאו בלשון איכה – משה ישעיה, וירמיה

וקשר מותרא"ש נ"י את כל הענין הנ"ל אל פרשת השבוע, ואל עניני דיומא, ענין של "שבת חזון", בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בתוכה משה רבנו לנשמות ישראל (דברים א, יב): **איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם**, ואמרו חכמינו הקדושים (איכה רבה פרשה א' סימן א'): **שלשה נתנבאו בלשון איכה – משה ישעיה, וירמיה. משה אמר (דברים א, יב), איכה אשא לבדי וגו', ישעיה אמר (ישעיה א, כא) איכה היתה לזונת, ירמיה אמר (איכה א, א) איכה ישבה בדרך וגו', ויש להבין איזה קשר יש לפסוק איכה אשא לבדי שאמר משה רבנו, אל הקינות שאמר ירמיה הנביא על החרבן?**

כל החרבן וצרות ישראל נובעים מפגם אמונת חכמים

והנה על פי דברי רבנו ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי כל החרבן וצרות ישראל נובעים מפגם אמונת חכמים, כשאין האדם מאמין בדברי הצדיק חנותן הדרכה ישרה לנשמות ישראל לכל מצבי החיים, ומגלה להם איך לעבד הקדוש-ברוך-הוא בכל עניניהם, הן עם

הרוחניות והן עם הגשמיות. כי כל זמן שיש לאדם אמונת חכמים, אזי מוצא אלקותו יתברך בכל מקום, שהרי הצדיק בעצמו מרבה אל השכינה הקדושה, והוא מוריד את השכינה לארץ, וכמבאר בדברי הרמ"ק ז"ל, שאצל הצדיק, יש השראת השכינה כמו שהיתה במשכן ובמקדש ממש, כי הוא מוריד רוחניות אלקותו יתברך בתוך הגשמיות, כמו שעשו במשכן ובמקדש, שעסקו בהקרכת "קרבות", שנקראים על שם התקרבות העולמות זה בזה, עולם התחתון בעולם העליון, כי גם אצל הצדיק, מתגלה עבודות אלו, שרוחניות וגשמיות מקשרות יחד, אבל תקף ומיד שפגמו באמונת חכמים, ומקונן משה רבנו איכה אשא לבדי מרחכם ומשאכם וריבכם, שהוא הפרדתנו, האפיקורסות והרוגנות שהיתה בהם, לסור מדברי משה רבנו (כמו שפרש רש"י), זו היתה התחלה להרבץ העתיד, שמקונן עליו ירמיה הנביא: איכה ישבה בדה, כי אם אין אמונת חכמים – אין מבנים את עצם מעלת בית המקדש, ואיך ששם המקום, שמתקשרות רוחניות וגשמיות ביחד, וימין ושמאל מתיחדים באחד.

למה הוכיחם משה תחלה על פגם המרגלים?

ולכן מובן מאד המושך הכתובים בפרשת השבוע, שמיד הוכיחם משה רבנו על שלוח המרגלים, וכמו שכתוב (פסוק כב): "ותקרבון אלי בלכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ" – ויש להבין, למה התחיל משה רבנו להוכיחם על מעשה זה, יותר משאר כל

העונות שעשו במדבר? אבל על פי הנ"ל מוכן מאד, כי הפגם של
 שלוח המרגלים היה פגם של אמונת חכמים, שהרי משה רבנו אמר
 להם בשם הקדוש-ברוך-הוא, שארץ ישראל היא ארץ טובה, ארץ
 זבת חלב ודבש, ושם מסגל מאד להעלות עולם השמיאל על
 הרוחני, בנוסף להנהגת המדבר, שהיתה הנהגה רוחנית לבד, הנהגת
 עניי הכבוד, ואכילת מזן, ושתיית מי באר, שהיתה שיכת רק לאותו
 דור בלבד, אבל עקר התכלית היה להכניסם לארץ ישראל, וללמדם
 הנהגה של קשור גשמיות ורוחניות, שיכולים לגור בארץ גשמית,
 ולמצא רוחניות אלקותו יתברך בתוך כל פרט ופרט, שזוהי כלליות כל
 המצוות התלויות בארץ, ומצות בנין בית המקדש, והקרבת הקרבנות,
 שעל ידם מעלים כל גשמיות הארץ אל רוחניות אלקותו יתברך.

המרגלים היו מנהיגים שלא הבינו סוד הקשור בין גשמי לרוחני
 אבל מחמת פגם אמונת חכמים, לא רצו להכניסם אל הנהגה זאת,
 ודברו המרגלים רעה על ארץ ישראל, ומבאר בזהר הקדוש (שלח קנה
 ע"א), שהמרגלים, שהיו ראשי בני ישראל, ראו שבארץ ישראל לא
 יהיו הם המנהיגים, ולכן מאנו להכניסם לתוכה, כי הם רצו להשאיר
 תחת הנהגה רוחנית של המדבר, ולעבד את השם יתברך עם "ימין"
 ורוחניות לבד, ולמח להכניסם לארץ גשמית, ושנצטרך לעבד את השם
 יתברך עם "שמאל" וגשמיות, אבל לא הבינו שדיקא זהו רצונו
 יתברך, ועל שם זה ברא כל העולם, לקשר רוחניות וגשמיות ביחד,

שהוא סוד בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, שהוא גם סוד ארץ ישראל, וכמו שפרש רש"י (ריש פרשת בראשית), שמעשה בראשית כתוב, להודיע שארץ ישראל שיכת לנשמות ישראל, וכמו שכתוב (תהלים קיא, ו): "בַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ" וְגו', כי שם בארץ ישראל, יגיעו נשמות ישראל לתכלית הזאת, לקשר רוחניות ונשמות ביחד, ומחמת שהמרגלים, אף על פי שהיו מנהיגים ונשיאים, לא הבינו עצם מעלת עבודה זו, לכן באמת היו צריכים מנהיגים אחרים בארץ ישראל, שהיו בקיאים בהעלאת הנשמות אל רוחניות, כדי ללמד נשמות ישראל עבודה קדושה זאת ולהביא כל התביאה אל תכליתה.

טעם לבניה לדורות שגרמו המרגלים על ידי הרבן בית המקדש ולכן תקף ומיד שנתפתו נשמות ישראל לדברי המרגלים, ובכו בכיה של חנם מחמת הוצאת דבתם, גרמו לעצמם בכיה לדורות על הרבן בית המקדש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תענית כט ע"א), שאותו לילה תשעה באב היה, כי תקף ומיד שפאנו להכנס לארץ ישראל, ולהעלות ארץ נשמות, לרוחניות אלקותו יתברך, גרמו הרבן בית המקדש, ששם היה המקום שנעשה דבר זה בתכלית השלמות, כי שם סוד ה"דריידיל" [סביבון], שהנשמות חוזרת ונעשית רוחניות, והרוחניות חוזרת ונעשית נשמות (שיחות הר"ן סימן מ').

נדמה להם פאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותם

נמצא שמוכן מאד הקשר בין הקינה של משה רבנו: "איכה אשא לבדי טרחכם ומשאככם וריבכם", אל הקינה של ירמיה הנביא: איכה ישבה בדרך העיר רפתי עם, כי משה רבנו קונן על פגם אמונת חכמים, שלא רצו לקבל דבריו ולמודיו, איך לקשר רוחניות וגשמיות ביחד, וזה גרם הרבן בית המקדש, שעליו קונן ירמיה הנביא, איכה ישבה בדרך העיר רפתי עם היתה וגו', והם ראשי תבות איכה רעה (פסוקא בזהר חדש איכה דף צא ע"ב), שנדמה להם פאלו הקדוש-ברוך-הוא שונא אותם, ואינו הפין בעבודתם, חס ושלום, ובינתים אינם מבינים, שזהו עצם אהבתו יתברך אלינו, שרוצה לראות איך שמוקשרים כל החיים הגשמיים אל עבודתו יתברך.

השליד משמים ארץ תפארת ישראל

ועוד מקונן ירמיה הנביא (איכה ב, א): איכה יעיב באפו ה' את בת ציון, השליד משמים ארץ תפארת ישראל, שמוקנן על ענין הפרוד בין שמים לארץ, בין רוחניות לגשמיות, שזאת היתה עקר תפארת ישראל, לראות אלקותו יתברך יורדת ושוכנת בתוך בית המקדש, וגשמיות הארץ עולה לשמים, אבל ולא זכר הדם רגליו ביום אפו, כי בעוונות ישראל, נפלה כל הגשמיות אל הסטרא אחרא, רחמנא ליצלן, ולא מכירים שכל הארץ הוא הדם רגליו של הקדוש-ברוך-הוא, ומקשר אל כפא קדשו בשמים, וכמו שכתוב (ישעיה סו, א): "השמים כסאי והארץ הדם רגלי".

תּשׁתַּכְנֶנָּה אֲבֵנֵי קֶדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת

וְכֹן מְקוֹנְנֵי יִרְמִיָּה הַנְּבִיא (איכה ד, א): **אֵיכָה יוּעַם זָהָב יִשְׁנֵא הַכֶּתֶם הַטּוֹב תּשׁתַּכְנֶנָּה אֲבֵנֵי קֶדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, שָׁזָה סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַצְּעִירִים, שְׁמַתְרַחֲקִים מִדְּרָכֵי הַיְהוּדוֹת, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, פִּי אֵין אַמוּנַת חֲכָמִים, וְאֵין תְּחוּרִים מְצִיִּתִים לְמַנְהִיגִים אַמְתִּיִּים תְּפִדְרִיכִים אֵת הַנֶּעַר בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, וּמְעוֹרְרִים שְׂיִתְחַתְּנוּ הַיְלָדִים בְּגִיל צְעִיר, כְּדֵי שְׂיִלְמְדוּ תּוֹרָה בְּטַהֲרָה, וּכְמוֹ שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יִזְמֵא עב ע"ב): 'הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּטַהֲרָה, נוֹשֵׂא אֵשֶׁה וְאַחַר כֵּן לּוֹמֵד תּוֹרָה, וְאִם אֵין אַמוּנַת חֲכָמִים, אֵזִי סוֹבְלִים נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַצְּעִירִים, וְנִשְׁלָכִים בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת, וְאֵין מְרַחֵם עֲלֵיהֶם, רַחֲמָנָא לִיצְלָן, שְׂזוּחֵי עֲבוּדַת הַמַּנְהִיג הָאֲמְתִּי, לְרַחֵם עַל נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּכְמוֹ שְׂכַתּוּב (ישעיה מט, י): 'כִּי מְרַחֲמֵם יִנְהַגֵּם" (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז'), וְרַק עַל יְדֵי אַמוּנַת חֲכָמִים, יִשׁ תִּקְוֶה טוֹבָה לְכָל נְשֻׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִצְאָ דֶּרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, וְלַחֲזוֹר וּלְהַכְנִס אֶל תּוֹךְ מַחֲנֵה דְקַדְשָׁה.**

בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה הַגְּלוּי הַנִּפְלֵא הַזֶּה שֶׁל קִשּׁוֹר רִוְחָנִיּוֹת בְּנְשֻׁמוֹת

וְהַנְּחָה גְלוּי זֶה שֶׁל קִשּׁוֹר רִוְחָנִיּוֹת בְּנְשֻׁמוֹת, הָיָה מִתְגַּלֶּה בְּתוֹךְ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, בְּתוֹךְ קֶדְשֵׁי הַקְּדוֹשִׁים מִפּוֹשׁ, פִּי שֵׁם הָיוּ תְּפִרּוּבִים, בְּאֲנְפֵי רִבְיָא – כְּפָנֵי תִּינוּקוֹת, זָכַר וּנְקֵבָה, וּכְשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם הָיוּ תְּפִרּוּבִים מְעֵרִים זֶה בְּזֵה, וּכְמוֹ שְׂאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יִזְמֵא נד ע"א): 'בְּשַׁעַת שְׂהָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹלִין לְרָגֵל, מִגְּלָלִין לָהֶם אֵת תְּפִרְכָּת,

ומראין להם את הפרובים שהיו מערים זה בזה, ואומרים להן, ראו חבתכם לפני המקום, פחבת זכר ונקבה, וכמו שכתוב (מלכים-א ז, לו): "כמער איש וליזת", ונתגלה בצורה כזו דיקא, להראות עצם קדשותם של ישראל, שמתחתנים בגיל צעיר, כדגמת הפרובים, לפני תינוקות להם, וגרים ביחד באהבה אחוה שלום ורעות.

כל מכבדיה הזיליה פי ראו ערותה

ואפלו בזמן החרבון, כשנכנסו האויבים לפנים, מצאו הפרובים מערים זה בזה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא נד ע"ב): 'בשעה שנכנסו נכרים להיכל, ראו פרובים המעריין זה בזה, הוציאון לשוק ואמרו, ישראל הללו, שברכתן ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד הזילום שנאמר (איכה א, ח): "כל מכבדיה הזיליה פי ראו ערותה". פי הגוים הרשעים, מעצם טמאתם, עשו מזה שחוק וליצנות, רחמנא ליצלן, אבל הם לא הבינו, שזהו כל עקר מעלתם וקדשותם של ישראל, שיש להם הכח לקשר רוחניות וגשמיות ביחד, ואצלם זהו עקר הקדשה, להתחתן בגיל צעיר, ולהנהיג בית בשלום ואהבה נפלאה, וללמד תורה בקדשה ובטהרה, ודיקא על הארון והלוחות סככו הפרובים בכנפיהם, לגלות סוד זה, שעקר למוד התורה בקדשה ובטהרה נעשה, על ידי שמתחתנים בגיל צעיר, ומתנחגים כמו הפרובים הקדושים, באהבה ובחבה, בלי פרויד ביניהם כלל.

תמיד יהיו צדיקים שילחמו עם הסטרא אחרא ויחזקו נשמות ישראל
 אבל האויבים, שהם שלוחי הפמ"ד מ"ם והסטרא אחרא, עושים
 ליצנות מזה, ורוצים להפריע קדשת ישראל, חס ושלום, אבל הקדוש-
 ברוך-הוא הראה להם גם בעת התרבן, שהכרובים היו מערין זה בזה,
 ואף פעם לא יוכלו לבטל את הקדשה הזאת מעם ישראל, כי אפלו אם
 יצטרכו ללכת בגלות, חס ושלום, תמיד יהיו ביניהם צדיקים קדושים,
 המלמדים למודי החיים, ומגלים משפטי הנהגות ישראל, איך לקשר
 רוחניות וגשמיות ביחד, והם ילמדו דעת את העם להשיא את בניהם
 בצעירותם קדם שייגיעו לפרקם למען יהיו שמורים מן החטא, ולהנהיג
 בית בשלום ואהבה נפלאה, ועל ידי זה תשרה אצלם השכינה, כמו
 ששרתה בבית המקדש.

בתשעה באב מתגלה האהבה שיש להשם יתברך לנשמות ישראל
 כי על ידי אמונת חכמים והתקרבות לצדיקים, שהם הם מרפבתו של
 מקום (רש"י בראשית יז, כב), ואצלם משפן השכינה, יזכו כל נשמות ישראל
 לקבל למודי החיים, ולקשר ימין ושמאל, רוחניות וגשמיות, אל עבודת
 השם יתברך, שזהו הסוד של תשעה באב "דאיקרי מועד", וכמו
 שכתוב (איכה א, טו): "קרא עלי מועד וגו', ולא אומרים בו תחנון (שלהן
 ערוך ארח חיים סימן תקנט סעיף ד), כי אז מתגלה עצם אהבתו של השם
 יתברך לישראל, שאפלו בשעת הגלות ותהרבן, הקדוש-ברוך-הוא
 קשור ואדוק אתנו - "כמעט איש וליות" (מלכים-א ג, לו), ותמיד נזכה

לקשר רוחניות והגשמיית ביחד.

והקדוש-ברוך-הוא יזכנו להיות מקרבים אל צדיקים אמתיים, ולהשתלם במדת אמונת חכמים, כדי נזכה לקבל מהם את למודי החיים הנכונים, ולהמשיך על עצמנו את אור השכינה הקדושה, ויתפכו ימים אלו למועדי קדש ולששון ושמחה, ונראה בבנין בית מקדשנו ובביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן ואמן.